

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/93/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201458
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201458.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci žalobcu: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 3. apríla 2012 č. RL/27/2012, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. júla 2014 č. k. 5S 255/2012-42 jednoglasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. júla 2014 č. k. 5S 255/2012-42 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd alebo súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 3. apríla 2012 č. RL/27/2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu vo výške 66 € za zaplatený súdny poplatok a výške 322,30 € na trovách právneho zastúpenia. Súčasne rozhodol o nepripustení zastupovania žalobcu advokátskym koncipientom Mgr. Petrom Lukášekom na pojednávaní pred krajským súdom konaným 22. júla 2014.

Žalovaný preskúmaným rozhodnutím vydaným v správnom konaní č. 52-PLO/O-440/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších

predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodol tak, že žalobcovi ukladá podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - upozornenie na porušenie zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiaci september 2011 zákonom stanovený 10%-ný podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených titulkov alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný vychádzal pri vydaní napadnutého rozhodnutia z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď pri vymedzení obdobia, za ktoré je potrebné plniť povinnosť podľa § 18a zákona o vysielaní a retransmisii vychádzal z ustanovenia § 62 ods. 2 zákona č. 220/2007 Z.z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o digitálnom vysielaní“) a § 16 ods. 3 písm. m) zákona o vysielaní a retransmisii.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd konštatoval, že nakoľko sa jedná v prejednávanej veci o správny delikt, t.j. v zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov vec trestného charakteru, v zmysle čl. 49 Ústavy SR len zákonodarcovi prislúcha, aby definoval znaky konania, za ktoré bude možné uložiť sankciu, či už v trestnom alebo administratívnom konaní. Orgánom verejnej správy, a teda ani žalovanému vlastným výkladom alebo praxou neprináleží dopĺňať ktorýkoľvek zo znakov skutkovej podstaty, pričom takýto postup je potrebné považovať za rozporný s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽ/1/2013-30 z 22. januára 2014, stotožniac sa s jeho právnym názorom, podľa ktorého, pokiaľ v zákone o digitálnom vysielaní sa používa pojem „podiel vysielacieho času“, tento sa vzťahuje na predmet úpravy tohto predpisu, a to obsah žiadosti o udelenie licencie na digitálne vysielanie a na obsah rozhodnutia o udelení licencie na digitálne vysielanie, upravené práve zákonom o digitálnom vysielaní. Obsah vysielania programových služieb upravuje zákon o vysielaní a retransmisii, čo vyplýva aj z ust. § 13 ods. 4 zákona o digitálnom vysielaní. Pokiaľ žalovaný poukázal na ust. § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní prípadne § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii, je potrebné uviesť, že vo veciach podmienok zodpovednosti za správny delikt v oblasti správneho trestania je neprípustný extenzívny výklad, či právna analógia, navyše v neprospech páchatel'a správneho deliktu.

Poukazujúc na ust. § 250a O.s.p., z ktorého vyplýva, že v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. zastúpenie advokátom znamená, že v konaní pred súdom, osobitne na pojednávaní koná za žalobcu advokát - osoba zapísaná v zozname vedenom Slovenskou advokátskou komorou ako advokát, krajský súd uznesením nepripustil zastúpenie advokátskym koncipientom na pojednávaní 22. júla 2007, ktorý predložil poverenie žalobcom splnomocnenej advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček. Napriek tomu vec prejednal, pretože mal riadne vykázané doručenie predvolania uvedenou advokátskou kanceláriou a zároveň konštatoval, že takéto konanie nepovažoval za odňatie možnosti konať pred súdom, pretože žalobcovi bola daná možnosť prejednať vec v jeho prítomnosti.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) a f) O.s.p. a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu žalobcu zmieta, alternatívne žiadal zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania tvrdil, že jeho záver týkajúci sa plnenia povinností podľa § 18a zákona o vysielaní a retransmisii v mesačných cykloch vychádzajúc z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii a § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní nie je extenzívnym výkladom ani analógiou,

nakoľko žalovaný nesubsumoval porušenie ustanovenia § 18a písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii pod skutkovú podstatu iného správneho deliktu. Mal za to, že odvodil časovú jednotku jeden mesiac vychádzajúc zo zákona o vysielaní a retransmisii a zákona o digitálnom vysielaní, ktoré vytvárajú spoločný regulačný rámec pre obsahové služby, preto aj ich aplikácia nemôže prebiehať izolovane. Žalovaný poukázal na ust. § 13 ods. 4 zákona o digitálnom vysielaní, z ktorého vyplýva, že na obsah vysielania programovej služby vysielanej na základe licencie udelennej podľa zákona o digitálnom vysielaní sa vzťahujú povinnosti vysielateľa podľa zákona o vysielaní a retransmisii. Ďalej poukázal na ust. § 62 ods. 1 zákona o digitálnom vysielaní, z ktorého vyplýva, že ust. prvej časti (všeobecné ustanovenia), piatej časti (obsadzovanie terestriálneho multiplexu) a siedmej časti (spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia) sa vzťahujú aj na analógové vysielanie programovej služby, t.j. na programovú službu bez ohľadu na spôsob jej šírenia a tiež na ust. § 18a zákona o vysielaní a retransmisii, z ktorého vyplýva, že povinnosť dosiahnuť určitý podiel programov sprevádzaných skrytými titulkami a pod. sa vzťahuje na televíznu programovú službu, ktorá je vysielaná digitálne. Na základe uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že vysielateľ na základe licencie udelennej podľa zákona o digitálnom vysielaní má vo vzťahu k obsahu vysielanej programovej služby rovnaké povinnosti, ako vysielateľ na základe licencie udelennej podľa zákona o vysielaní a retransmisii. V danej súvislosti poukázal na zmenu zákona č. 308/2000 Z.z. vykonanou zákonom č. 342/2012 Z.z.

Žalovaný ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca v mesiaci september 2011 vysielal programovú službu JOJ PLUS na základe licencie č. T/219 udelennej podľa zákona o vysielaní a retransmisii a licencie č. TD/16 udelennej na základe zákona o digitálnom vysielaní, bol žalobca pri vysielaní programovej služby povinný dodržiavať ustanovenia oboch uvedených zákonov.

Napriek tomu, že ustanovenie § 18a zákona o vysielaní a retransmisii v znení platnom a účinnom v čase porušenia povinnosti žalobcu síce explicitne neuvádza časové obdobie, v ktorom má byť povinnosť v ňom obsiahnutá splnená, tento údaj možno podľa žalovaného určiť z ust. § 16 ods. 3 písm. m) zákona o vysielaní a retransmisii, § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní, ako aj v kontexte oboch zákonov ako jednotného regulačného rámca, s prihliadnutím na účel zavedenia predmetnej povinnosti a zákonom sledovaný cieľ.

S odvolaním sa na právnu úpravu ustanovenú v čl. 4 a v čl. 7 Smernice č. 2010/13/EÚ (ďalej len „Smernica o AVMS“) žalovaný ďalej uviedol, že v slovenskej právnej úprave je povinnosť zabezpečenia prístupu zrakovo a sluchovo hendikepovanej verejnosti k televíznej programovej službe vysielanej digitálne stanovená v § 18 až § 18c zákona č. 308/2000 Z.z. určením konkrétnych percentuálnych podielov, ktoré sú vysielatelia povinní vyhradiť programom opatreným multimodálnym prístupom. Súhlasiac s tým, že z ustanovenia § 18a písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. nie je explicitne zrejmé, za aké časové obdobie je vysielateľ povinný zabezpečiť plnenie predmetnej povinnosti vyslovil názor, že však Rada ako zákonom splnomocnený orgán na kontrolu dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z. je oprávnená aplikovať ustanovenia cit. zákona, pričom je povinná presadzovať záujmy verejnosti. Mal za to, že zabezpečenie práva zrakovo a sluchovo postihnutej verejnosti na prístup k programom opatreným multimodálnym prístupom je bezpochyby cieľ, ktorý odporca vzal pri výklade časového obdobia, v rámci ktorého je vysielateľ povinný dodržiavať zákonom stanovené kvóty predmetnej povinnosti do úvahy.

V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že v obdobných konaniach Krajský súd v Bratislave vo veciach sp. zn. 4S 69/2012-38 a 4S 121/2012-62 považoval jeho postup za zákonný. Ďalej dôvodil s poukazom na citáciu odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6SŽ/6/2013, ktorý sa v prípade s totožným skutkovým stavom nestotožnil s posúdením veci vysloveným v rozsudku sp. zn. 8SŽ/1/2013-30 a priklonil sa k právnemu posúdeniu aplikovanému žalovaným.

Žalovaný upriamil pozornosť na skutočnosť, že najvyšší súd v zrušujúcom rozsudku sp. zn. 8SŽ/1/2013, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného RP/076/2012 sa nevyjadril k otázke, v akom časovom úseku má vysielateľ plniť povinnosť podľa § 18a písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., nedal

návod na postup Rady v prípade sankcionovania za porušenie ustanovenia § 18a písm. a) napriek tomu, že rozhodnutie zrušil. Žalovaný vyslovil názor, že v prípade, ak je žalovaný kompetentný na aplikáciu § 18a písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., je kompetentný aj na stanovenie časovej jednotky, v ktorej má byť táto povinnosť napĺňaná v prípade, ak by tak neučinil zákonodarca, majú za to, že podstatné je, aby stanovenie časovej jednotky nebolo svojvoľné, aby táto bola stanovená na základe jasných pravidiel po zohľadnení celého regulačného rámca. Na podporu svojich argumentov citoval rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2SŽ/7/2012, 3SŽ/59/2008, 5SŽ/37/2011 a napokon 3SŽ/28/2012, na základe ktorých pokladal záver prvostupňového súdu o extenzívnom výklade ust. § 18a písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii ako nesprávne právne posúdenie veci.

Krajskému súdu ďalej vytýkal, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou k aplikácii ust. § 18a písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, len konštatoval, že v oblasti správneho trestania nie je prípustný extenzívny výklad, či právna analógia, žalovaný preto nevie, ako má postupovať v prípadoch, kde aplikácia ustanovenia zákona si vyžaduje aj stanovenie časového horizontu, numerického vyjadrenia, alebo iného kvantitatívneho ukazovateľa pre účinnú aplikáciu ustanovenia zákona; zároveň poukázal na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 29/2012.

Podľa žalovaného vymenované vady napadnutého rozsudku vedú k podozreniu z jeho arbitrárnosti a logicky aj nepreskúmateľnosti, pričom poukazujú na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu (rozhodnutia vo veciach sp. zn. 6SŽf/20/2010 a sp. zn. 6SŽo 152/2010) má takéto pochybenie za následok odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom, zásah do práva na spravodlivý proces a zrušenie prvostupňového rozsudku podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.

Žalovaný zotrval na svojom názore, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, pričom sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v ust. § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku a žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a postup sú v súlade so zákonom.

III.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného, ktoré mu bolo doručené 26. septembra 2014, písomne nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 3. apríla 2012 č. RL/27/2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd zistil, že preskúvaným rozhodnutím Rada pre vysielanie a retransmisiu ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii rozhodol tak, že žalobcovi uložil podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - upozornenie na porušenie zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiaci september 2011 zákonom stanovený 10%-ný podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených titulkov alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Súčasne žalovaný vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložíla“.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho a súdneho spisu, ako aj s obsahom napadnutého rozhodnutia žalovaného zo dňa 3. apríla 2012 č. RL/27/2012 a postupom správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu preskúvaného správneho rozhodnutia.

Odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku navrhovateľa, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dôvodiac, že nie je možné sankcionovať vysielateľa za nedosiahnutie potrebného podielu vysielania v časovom období „jeden mesiac“, nakoľko ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní nie je prepojené s ustanovením § 18a zákona o vysielaní a retransmisii, a preto Rada nemôže uplatniť analógiu legis, keďže zákon o digitálnom vysielaní nijakým spôsobom otázkou multimodálneho prístupu k vysielaniu a k nemu prislúchajúce podiely vysielacieho času nerieši.

K otázkam právneho posúdenia sankcionovania žalobcu za porušenie povinnosti vyplývajúcej mu z § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii zaujal svoj právny názor najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 6SŽ/6/2013 z 19. marca 2014, ktorým ako súd odvolací potvrdil rozhodnutie Rady č. RP/008/2013 zo dňa 29.1.2013, ktorým Rada sankcionovala žalobcu v obdobnej veci za porušenie povinnosti vyplývajúcej mu z § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii na v podstate zhodnom právnom a skutkovom základe, keď uložila navrhovateľovi sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ uvedeného zákona tým, že v rámci digitálneho vysielania nedosiahol v mesiaci august 2012 zákonom stanovený 10% podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených titulkov alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich. Z uvedených dôvodov v preskúvanej veci najvyšší súd poukazuje v zmysle § 250ja ods. 7 O.s.p. na právne závery súdu uvedené v tomto rozsudku, ktoré uvádza nasledovne:

„Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i až 250s) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v oprávnom prostriedku, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 1 písm. a), b) zákona o vysielaní a retransmisii, tento zákon upravuje postavenie a pôsobnosť Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "rada"), práva a povinnosti vysielateľa, prevádzkovateľa retransmisie, poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a právnických osôb alebo fyzických osôb uvedených v § 2 ods. 3 a 4.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada je orgánom verejnej správy, ktorého prvoradým poslaním je presadzovať záujmy verejnosti, pričom dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom cit. zákonom.

Podľa ust. § 1 ods. 1 písm. a) až c) zák. č. 220/2007 Z.z., tento zákon upravuje podmienky na digitálne vysielanie programových služieb a poskytovanie iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu na území Slovenskej republiky, práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri digitálnom vysielaní programových služieb a pri poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu, pôsobnosť orgánov verejnej správy pri regulácii digitálneho vysielania programových služieb a iných obsahových služieb poskytovaných prostredníctvom digitálneho prenosu.

Najvyšší súd s poukazom na citované ustanovenia zák. č. 308/2000 Z.z. a zák. č. 220/2007 Z.z. konštatuje, že žalovaný uplatňuje pri rozhodovaní zákon o vysielaní a retransmisii a zákon o digitálnom vysielaní, ako zákony predstavujúce pre neho jednotný regulačný rámec.

Podľa § 18a písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, vysielateľ s licenciou je povinný zabezpečiť multimodálny prístup k programovej službe, a to tak, aby vo vysielaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, bolo najmenej 10% všetkých vysielaných programov sprevádzaných skrytými alebo otvorenými titulkami, ktoré korešpondujú s dejom vysielaného programu, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Podľa § 16 ods. 3 písm. m) citovaného zákona, vysielateľ je povinný viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie vrátane vyhodnotenia podielu nových diel; štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je vysielateľ povinný doručiť rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca okrem vysielateľa prostredníctvom internetu a vysielateľa s licenciou udelenou podľa tohto zákona na iné ako terestriálne vysielanie, ktorý je povinný doručiť štatistiku do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti rady o túto štatistiku.

V preskúmvanej veci bolo nesporne preukázané, že navrhovateľovi bola udelená licencia č. TD/16 na digitálne vysielanie televíznej programovej služby JOJ PLUS rozhodnutím č. TD/16/2009 zo dňa 22.12.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.01.2010, teda až po časovom momente, pre ktorý platí podľa § 76d zák. č. 308/2000 Z.z. výnimka. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol povinný dodržiavať podiely vysielania s multimodálnym prístupom stanovené v § 18a zák. č. 308/2000 Z.z. a údaje o odvysielanom percentuálnom podiele vysielania s multimodálnym prístupom bol povinný uviesť v štatistike zasielanej Rade za každý kalendárny mesiac.

Úlohou súdu v predmetnej veci bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorým bola žalobcovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 18a písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu predloženého súdu správnym orgánom je zrejmé, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol.

Sporným bolo posúdenie právnej otázky, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľa podľa § 18a písm. a) zák. č. 308/2000 Z.z. za stavu, že uvedené

ustanovenie neobsahuje presné časové obdobie, ktorého sa v ňom uvedená povinnosť vysielateľa týka.

Účelom citovaného ustanovenia § 18a písm. a/ zák. č. 308/2000 Z.z. je nesporne zabezpečiť zrakovo a sluchovo hendikepovanej verejnosti prístup k plnohodnotnému televíznemu vysielaniu. Aby účel tohto ustanovenia bol naplnený, musí ísť o prístup pravidelný.

Za stavu, že z citovaného ustanovenia nevyplýva časový interval, ktorého sa povinnosť vysielateľa týka, výklad predmetného ustanovenia odporcom bol podľa názoru najvyššieho súdu realizovaný v súlade s účelom zákona, ako aj záujmom a potrebami verejnosti.

Najvyšší súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného v tom, že ust. § 18a zákona o vysielaní a retransmisii síce explicitne neurčuje presné časové rozpätie, v rámci ktorého je vysielateľ povinný zabezpečiť vo vysielaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, zákonom stanovené podiely multimodálneho prístupu, avšak z ust. § 16 ods. 3 písm. m) citovaného zákona vyplýva povinnosť vysielateľa viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu o.i. podiely programov s multimodálnym vysielaním.

Podľa § 62 ods. 2 zák. o digitálnom vysielaní, ak rada pre výpočet podielov vysielacieho času neurčí inú časovú jednotku, je takou časovou jednotkou kalendárny mesiac.

Ak pri stanovení časového obdobia vychádzal odporca z ust. § 62 ods. 2 zák. č. 220/2007 Z.z. a podporne tiež z ust. § 16 ods. 3 písm. m) zákona o vysielaní a retransmisii, pričom tak dospel k výkladu, že vysielateľ je povinný zabezpečiť multimodálny prístup ku každej svojej televíznej programovej službe, ktorú vysiela digitálne, v zákonom stanovenom rozsahu, v každom kalendárnom mesiaci, nijakým spôsobom neukrátil navrhovateľa na jeho právach.

Neúplnosť právnej normy je možné odstrániť jej výkladom - interpretáciou. Za stavu, že k takémuto výkladu pristúpil odporca, konajúci v súlade so zákonmi zák. č. 308/2000 Z.z. a zák. č. 220/2007 Z.z. - predstavujúcimi pre jeho postup a rozhodovanie jednotný regulačný rámec - najvyšší súd konštatuje, že odporca postupoval v súlade s jeho prvoradým poslaním, t.j. presadzovaním záujmov verejnosti, v konkrétnom prípade hendikepovaných osôb, námietka navrhovateľa o svojoľnom výklade citovaného zákonného ustanovenia nemôže obstať. Výklad zvolený žalovaným týkajúci sa rozsahu obdobia, na ktoré sa viaže splnenie zákonnej podmienky v zmysle § 18a písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii je podľa názoru najvyššieho súdu akceptovateľný.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu, ak by časová jednotka použitá na plnenie predmetnej povinnosti bola jeden rok, takto dlhý časový úsek by mohol spôsobiť disproporčné rozdelenie vysielacieho času a programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo sprevádzaných titulkami. Zároveň tiež poukazuje - v súvislosti so zabezpečením vyššej miery právnej istoty a jednoznačnosti ustanovení ukladajúcich vysielateľom povinnosť zabezpečenia multimodálneho prístupu k televíznej programovej službe, v súvislosti so stanovením časového obdobia - na doplnené znenie zákona o vysielaní a retransmisii (novelou zák. č. 342/2012 Z.z.), konkrétne ust. § 18c ods. 1, ktorý uvádza, že podiel programov podľa § 18 až 18b sa určí ako podiel vysielacieho času z celkového vysielacieho času programov za kalendárny mesiac.

Právne riešenie aplikácie práva v posudzovanej veci zvolené odporcom nie je v rozpore so všeobecnými právnymi princípmi, ktoré významným spôsobom prispievajú k vyplňaniu medzier v práve i v zákone.

S poukazom na horeuvedené dôvody sa najvyšší súd nemohol stotožniť so závermi vyslovenými v rozsudku NS SR č. k. 8SŽ/1/2013-30 z 23.01.2014, ktorý v obdobnej veci napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, keď prisvedčil argumentácii navrhovateľa.“

„Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, ako aj v súlade s

poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.“

Senát najvyššieho súdu stotožnil sa s právnym názorom citovaným vyššie dospel v preskúmvanej veci k rovnakému záveru, že žalovaný v danom prípade vec správne právne posúdil, keď rozhodol, že žalobca porušil ustanovenie § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. a zohľadniac objektívnu zodpovednosť právnickej osoby za správny delikt (teda bez ohľadu na zavinenie) mu uložil za porušenie uvedenej právnej povinnosti sankciu.

Senát odvolacieho súdu sa nestotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa a nepovažoval námietky žalobcu za relevantné na vyhovie jeho žalobnému návrhu. Rada napadnutým rozhodnutím rozhodla na základe správne zisteného skutkového stavu a skutkové okolnosti vyhodnotila v súlade s relevantnou právnou úpravou na vec sa vzťahujúcou, ako aj v odvodnení napadnutého rozhodnutia náležite uviedla dôvody svojho rozhodnutia, ktoré najvyšší súd považuje za logické, vyúsťujúce zo skutkových zistení danej veci, Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala, že predmetným skutkom boli naplnené znaky porušenia zákonnej povinnosti v zmysle ustanovenia § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnila svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ju viedli k záveru uvedenému v preskúmvanom rozhodnutí.

Pokiaľ sa krajský súd pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu odvolával na ust. čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie, je žiaduce uviesť, že v prípade striktnej aplikácie zásad trestného práva na administratívne trestanie podľa doslovnej dikcie Ústavy Slovenskej republiky, konkrétne nasledujúceho čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy, by vyplynul záver o nemožnosti výkonu Ústavou Slovenskej republiky a zákonmi zverených kompetencií orgánov verejnej správy v oblasti ukladania sankcií. Vychádzajúc z uvedeného senát odvolacieho súdu zastáva názor, že aj v prípade administratívneho trestania potrebné vykladať ústavné princípy s ohľadom na nimi sledovaný účel a cieľ, ako aj v záujme ochrany verejného záujmu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave síce v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, ale nesprávne vec právne posúdil. Odvolací súd preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobu zamietol.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení v § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keď žalobca bol v tomto konaní neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.